

ΒΙΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ.

ΤΑ ἐπόμενα τεμάχια ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Ἰὼβ ἀνέγνων πάντοτε μετ' ἄκρας ἀγαλλιᾶσθως. Περιγράφουσι τὴν πολιτείαν τοῦ ἀγίου ἐκείνου εἰς τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας του· εἶναι δ' εἰκὼν ἐλεήμονος καὶ καλοκάγαθου ἀνδρὸς ὡραιότερα ὅποιασδήποτε εἰς ἄλλο βιβλίον εὕρισκομένης.

«Ὡ νὰ ἤμην ὡς τοὺς παρελθόντας μῆνας, ὡς τὰς ἡμέρας ὅτε ὁ Θεὸς μὲ ἐφύλαττεν· ὅτε ὁ λύχνος του ἐφεγγεν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς μου, καὶ μὲ τὸ φῶς του ἐπεριπατοῦσα εἰς τὸ σκότος· ὅτε ὁ Παντοδύναμος ἦτον ἀκόμῃ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὰ παιδία μου τριγύρω εἰς ἐμέ· ὅτε ἐπλυνα τὰ βήματά μου μὲ βούτυρον, καὶ ὁ βράχος ἔχυνε δι' ἐμέ ποταμούς ἐλαίου.

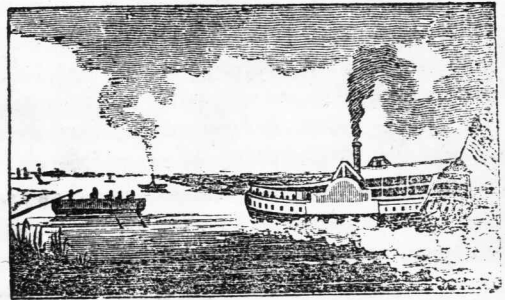
«Ὅτε τὸ ὠτίον μὲ ἤκουεν, εὐθὺς καὶ μὲ ἐμακάριζε· καὶ ὅτε ὁ ὀφθαλμὸς μὲ ἐβλεπεν, ἐμαρτυροῦσεν ὑπὲρ ἐμοῦ· διότι ἐλευθέρωνα τὸν πτωχόν, ὁ ὁποῖος ἐφῶναζε, καὶ τὸν ὀρφανόν, ὅστις δὲν εἶχε βοηθόν. Ἡ εὐλογία ἐκείνου, ὅστις ἦτον εἰς ἀκμὴν νὰ χαθῇ, ἦλθεν ἐπάνω μου, καὶ ἔκαμνα τὴν καρδίαν τῆς χήρας νὰ φάλλῃ ἀπὸ χαράν. Ἐγὼ ἤμην ὀφθαλμὸς εἰς τὸν τυφλόν, καὶ ποὺς εἰς τὸν χωλόν· ἤμην πατήρ εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζα ἐξιχνίαζα.

«Δὲν ἔκλαυσα ἐγὼ διὰ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο εἰς σκληρὰς ἡμέρας· δὲν ἐλυπήθη ἡ ψυχὴ μου διὰ τὸν πτωχόν· Ἄς μὲ ζυγίσῃ εἰς τὰ ζύγια τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἄς γνωρίσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀκεραιότητά μου. Ἄν κατεφρόνησα τὴν κρίσιν τοῦ δούλου μου ἢ τῆς δούλης μου, ὅταν αὐτοὶ ἐκρίνοντο μὲ ἐμέ, τί λοιπὸν νὰ κάμω, ὅταν σηκόνεται ὁ Θεός· καὶ ὅταν ἐπισκέπτεται, τί θέλω ἀποκριθῇν εἰς αὐτόν; Ἐκεῖνος, ὅστις ἔκαμεν ἐμέ, δὲν ἔκαμε καὶ ἐκείνον;

«Ἄν ἠρνήθην εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν ἐπιθυμίαν των, ἢ ἐφείρα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς χήρας, ἢ ἐφαγα μόνος τὸ ψωμίον μου, καὶ ὁ ὀρφανὸς δὲν ἐφαγεν ἀπὸ αὐτοῦ· ἂν ἶδα τινὰ νὰ χάνεται δι' ἐλλείψιν φορεμάτων, ἢ πτωχὸν χωρὶς σκέπασμα· ἂν οἱ νεφροὶ του δὲν μὲ εὐλόγησαν, καὶ δὲν ἐξερμάνθη μὲ τὸ μαλλίον τῶν προβάτων μου· ἂν ἐσήκονα τὴν χεῖρά μου ἐναντίον τοῦ ὀρφανοῦ, ὅταν ἶδα ὅτι ὑπερίσχυα εἰς τὴν πύλην· νὰ πέσῃ ὁ βραχίον μου ἀπὸ τὸν ὦμόν μου, καὶ ἡ χεὶρ μου νὰ συντριφῇ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα!

«Ἄν εὐφράνθην εἰς τὸν ἀφανισμόν ἐκείνου, ὅστις μὲ ἐμισοῦσεν, ἢ ἐπεχάρην ὅτε τὸν εὗρηκε κακόν· (ἐγὼ κἀν δὲν ὑπέφερα τὸ στόμα μου νὰ ἀμαρτήσῃ, εὐχόμενος κατάραν εἰς τὴν ψυχὴν του)· ἂν οἱ ἄνθρωποι τῆς σκηνῆς μου δὲν εἶπαν, Τίς νὰ μᾶς δεῖξῃ ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἐχόρτασεν ἀπὸ τὰ σφακτά του, (ὁ ξένος δὲν ἐξενυκτοῦσεν ἐξω)· ἦνοιγα τὴν θύραν μου εἰς τὸν διαβάτην· ἂν ὁ ἀγρός μου φωνάζῃ ἐναντίον μου, καὶ κλαίωσιν ὁμοῦ τὰ αὐλάκιά του· ἂν ἐφαγα τὸν καρπὸν του χωρὶς μισθόν, ἢ ἔκαμα νὰ ἐκβῇ ἡ ψυχὴ τῶν γεωργῶν αὐτοῦ· ἄς φυτρώσωσι τρίβοι ἀντὶ σίτου, καὶ ζιζάνια ἀντὶ κριθαρίου.

ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΤΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ.

Ἀτμόπλοια ἐπὶ τοῦ Μισισσιπίπου.

Ἡ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ ΜΗΧΑΝΗ ἀναντιρρήτως εἶναι μία τῶν σημαντικωτάτων ἐφευρέσεων, ὅχι μόνον διὰ τὴν γιγαντικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πολὺμορφον χρῆσιν· καθότι σχεδὸν εἰς πᾶσαν τέχνην, ἥτις ἀπαιτεῖ μηχανῶν ἀπλῶν ἢ συμπλεγμένων κινήσιν, ἡ κίνησις αὕτη δίδεται ὑπὸ τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς κατὰ τρόπον πολὺ ἐντελέστερον καὶ δραστηριώτερον παρὰ διὰ μέσου ὁποιασδήποτε ἄλλης δυνάμεως. Ἄλλ' ἐκ τῶν πολυειδῶν ἐφαρμογῶν τῆς ἀξιολόγου ταύτης μηχανῆς οὐδεμία ἐστάθη πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὠφελιμωτέρα τῆς γενομένης εἰς τὴν ναυτιλίαν. Πόσον θαυμασίως εὐκόλυνε τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ἐπιμίσχιν τοῦ πολιτισμένου κόσμου! Ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων, λέγει συγγραφεὺς νεώτερος, ἐχλεύασε τοὺς ἀνθρώπους ἡ τῶν ἀνέμων καὶ κυμάτων ἀκαταστασία· ὑπὸ τούτων ἀντετάσσετο ἐμφραγμα εἰς τὴν πρόδον τῆς ναυτιλίας, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἴσχυσαν νὰ ὑπερβῶσιν αἱ τῶν νεωτέρων πολυθρύλλητοι βελτιώσεις· κατὰ συνέπειαν δὲ, ἡ τῶν ταξειδίων παροιμιακὴ ἀδηλότης ἐξηκολούθει νὰ τάσσεται μετὰ τῶν τῆς ζωῆς ἀδιωρῶτων βασάνων. Ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ ταξειδίων ὀλίγων ὥρων ἠδύνατο εἰς ἡμέρας νὰ μακρυνθῇ, οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ποταμοὶ, καὶ οἱ κόλποι καὶ μυχοὶ τῆς θαλάσσης, οἱ μακρὰν εἰς τὰ τῆς ξηρᾶς ἐνδότερα διαπερνῶντες, ἀντὶ τὰ μέγιστα τὸ ἐμπόριον νὰ ὠφελῶσιν, ἐμπόδιζαν μᾶλλον, εἰς πολλὰς περιστάσεις, τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ἀνθρώπων συγκοινωνίαν· ὡς δὲ πρὸς τοὺς ποταμοὺς, πολύπονος καὶ ἀνωφελὴς ἦτον ὁ ἀνάπλους αὐτῶν,—ὁ κατὰ τοῦ ρεύματος γινόμενος. Κάμμιαν δύναμιν δὲν εἶχαμεν ἱκανὴν νὰ κατορθώσῃ τοῦτο. Ἡ ὠφέλεια τῶν ποταμῶν, ὡς ὀργάνων ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας, ἦτο κατὰ συνέπειαν πολὺ περιωρισμένη· καὶ ποτὲ πλοῖα δὲν εὕρισκοντο ταξειδεύοντα ἐπὶ τινος τῶν μεγάλων ποταμῶν, ἐπειδὴ κατὰ μίαν μόνον διεύθυνσιν ἠδύνατο νὰ προοδεύωσι, τουτέστι καταπλέοντα. Ἦσαν ἄχρηστοι, ἐκτὸς διὰ τοῦτο μόνον· εἰς πᾶσαν δὲ χώραν ἢ διὰ τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης συγκοινωνία ἦτο κεκολοβωμένη καὶ ἀτελής.

Πρὸς διασάφησιν τῶν παρατηρήσεων τούτων, καταχωρίζομεν ἐκ τοῦ Ἡροδότου τὰ ἐφεξῆς.—Τῶν Ἀσσυρίων τὰ πλοῖα, ὅσα ὑπάγουσιν διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὄντα στρογγύλα, ὅλα εἶναι δερμάτινα.

Ἀποῦ κόφωσιν ἰτέας εἰς τὰ Ἀρμενία βουνά, τὰ ὁποῖα εἶναι κατ' ὑπερβολὴν τῆς Ἀσσυρίας, καὶ κατασκευάσωσιν ἀπ' αὐτὰ στραβόξυλα, ἔπειτα τεντόνουσι περὶ αὐτὰ ἔξωθεν τομάρια καὶ τὰ περιστεγάξουσιν, καθὼς τὸ ἔδαφος τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ ξεχωρίσωσι πρύμνην, μήτε νὰ στενεύσωσι πῶραν, ἀλλὰ κάμνοντές τα στρογγύλα ὡς ἀσπίδας· μετὰ ταῦτα δὲ γεμίσαντες ὅλον τοῦτο τὸ πλοῖον καλάμια, τὸ ρίπτουσιν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ πλῆθ, βάλλοντες καὶ φορτία. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ καταβιβάζουσιν λαγήνια μὲ κρασίον φοινικεῖον. Διευθύνονται δὲ τὰ πλοῖα αὐτὰ ἀπὸ δύο πληκτρα, καὶ δύο ἀνθρώπους στεκομένους ὀρθούς· καὶ ὁ εἰς ἔλκει ἔσω τὸ πληκτρον, ὁ δὲ ἄλλος τὸ ὦσεῖ ἔξω. Γίνονται δὲ τὰ πλοῖα αὐτὰ καὶ πολλὰ μεγάλα καὶ μικρότερα· τὰ δὲ μεγαλῶτατα ἐξ αὐτῶν χωροῦσι γόμεν καὶ πέντε χιλιάδων ταλάντων. Μέσα δὲ εἰς κάθε πλοῖον ἔχουσι καὶ ἓνα γάδαρον ζωντανόν, καὶ εἰς τὰ μεγαλῶτατα περισσοτέρους. Ἀποῦ λοιπὸν φθάσωσι πλέοντες εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ διαφύσωσι τὸ φορτίον, πωλοῦσι τὰ στραβόξυλα τοῦ πλοίου καὶ τὰ καλάμια ὅλα, τὰ δὲ τομάρια φορτώσαντες εἰς τοὺς γαδάρους, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν Ἀρμενίαν· διότι κατ' οὐδένα τρόπον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πλεύσωσι πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ διὰ τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ· καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον κάμνουσι καὶ τὰ πλοῖα των ὄχι ἀπὸ ξύλα, ἀλλ' ἀπὸ τομάρια. Ὅταν δὲ ἐλαύνοντες τοὺς γαδάρους των φθάσωσιν ὀπίσω εἰς τὴν Ἀρμενίαν, κατασκευάζουσιν ἄλλα πλοῖα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὰ πλοῖα των λοιπὸν τοιαῦτα εἶναι.*

Σχεδὸν παρόμοιον τι ἐγίνετο καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Μισσισιπίπου, ὅστις ῥέει πρὸς πέντε ἢ ἔξ μίλια τὴν ὥραν. Πλοίαρχοι τινες, οἱ ὁποῖοι ἔργον εἶχαν νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν Νέαν Αὐρηλίαν (New Orleans) τὰ προϊόντα τοῦ ἐνδοτέρου, φθάνοντες εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην πόλιν, διέλυαν τὰ πλοῖα των, ἐπώλουν τὴν ξυλικήν, καὶ ὑπέστρεφαν ὀπίσω διὰ ξηρᾶς· καθότι ἀνάπλευσις τοῦ ποταμοῦ, ἐκ τῆς Νέας Αὐρηλίας εἰς τὸ Πιττσβούργον (περὶ τὰ 2,000 μίλια), μόλις ἡμπόρει νὰ τελειωθῇ, μὲ ὁποιοδήποτε κόπον, εἰς ὀλιγώτερον παρὰ τέσσαρας μῆνας.

Ὅχι δὲ μόνον εἰς τὸν Εὐφράτην τῆς Μεγάλης Ἀσίας καὶ τὸν Μισσισιπίπην τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα πελάγη εὐρίσκειν ἀξιοσημείωτον παράδειγμα τῆς προξενουμένης ὑπὸ τῶν ρευμάτων εἰς τὴν ναυτιλίαν βραδύτητος. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι διὰ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου τὰ κοινὰ πλοῖα ἐνίοτε ἀπαιτοῦν τοσαύτας ἡμέρας νὰ ὑπάγωσιν ἀπὸ Σμύρνης εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅσας τὰ ἀτμόπλοια δὲν χρειάζονται ὥρας; Ἐκτὸς δὲ τῶν ρευμάτων, πόσον ἐμπόδιον καὶ πόσῃ ὀχληρὰν βραδύτητα δὲν ἐπιφέρουν εἰς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους τὴν ἀνάπλευσιν οἱ κατ' αὐτὸ πνέοντες ἐτησαί;

Ταῦτα ὅμως πάντα ἐξουθενόσασα ἡ ἀτμοπλοῖα, μα-

ταίονε ἐπίσης καὶ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ρευμάτων τὴν ὁρμὴν. Τὸ διὰ Θαλάσσης ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξίδιον γίνεται τὴν σήμερον μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν καὶ βεβαιότητα, παρὰ μ' ὅσῃ ἀρχήτερα τὸ διὰ ξηρᾶς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Βιέννην. Τὰ μονήρη ποτὲ μεγαλοπόταμα στενοχωροῦνται σήμερον ἀπὸ πλοῖα· αἱ εἰς τὰς ἔχθρας αὐτῶν κῶμαι ἀνυψώθησαν εἰς ἐμπορικωτάτας πόλεις· ἡ τῶν ὑδάτων ἀντίστασις δὲν ἰσχύει πλέον νὰ ἐμποδίσῃ τῶν ἀτμοπλοίων τὴν διάβασιν. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τακτικῶς διαπλέουσι σχεδὸν πάντα ποταμόν· πρὸ πολλοῦ ὑπάρχουν ἐπὶ τοῦ Γάγγου, καὶ ἄλλων μεγαλοποτάμων τῆς Ἰνδίας. Οἱ ποταμοὶ, αἱ λίμναι, οἱ κόλποι, καὶ τὰ στενὰ πελάγη τῆς Εὐρώπης ἀδιακόπως συγχάζονται ὑπὸ τοῦ πανταχοῦ παρόντος ἀτμοκινήτου. Ἐσχάτως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἀχανὲς Ἀτλαντικὸς κατέστη τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπηρέτης.

Εἰς τὸν προσηχῇ ἀριθμὸν θέλομεν ἱστορήσῃν τὴν ἀρχὴν καὶ πρόδον τῆς ἀτμοπλοίας, ἐπομένως δὲ περιγράψῃν τὴν ἀτμοκίνητον μηχανήν.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ.

Τὸ σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου εἶναι περίεργον τῆς φύσεως ἀξιολογώτατον. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐγνώριζαν αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι· ἀλλὰ πρῶτος ἐκ τῶν νεωτέρων ἐπεσκέφθη αὐτὸ ὁ Ἰταλὸς Μάγνης, τὴν δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα· ἐπομένως δὲ καὶ ὁ Τουρνεφόρτιος, καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἀκριβῶς αὐτὸ περιέγραψαν. Τὸ ἄνοιγμα, ὃθεν εἰσέρχεται τις, εὐρίσκόμενον παρὰ τὴν κορυφὴν βουνοῦ, εἶναι καμάρια χαμηλὴ, ὑπὸ τραχέων ἀποτόμων βράχων ἐσχηματισμένη, περὶ τὰ τριάκοντα βήματα πλατεῖα, διχοτομημένη δὲ ὑπὸ φυσικῶν τινῶν στύλων. Ἐξακολουθεῖ τὸ πέρασμα τοῦτο ὑπὲρ τοὺς εἰκοσιπέντε πήχεις, τελειόνον εἰς κρημνόν, ὁ ὁποῖος καταβαίνεται μὲ τὴν βοήθειαν σχοινίων, δεμένων περὶ τοὺς σταλακτίτας· ἀποῦ δὲ προβῇ τις ὀλίγον ἐπέκεινα ὑπὸ σειρὰν τραχέων λίθων, εὐρίσκει πάλιν κατάβασιν, ἀλλ' οὐχὶ οὕτω ἀπόκρημνον, ὡς τὴν προτέραν. Ἄλλο πέρασμα, τέσσαρας πήχεις ὑψηλόν, τρεῖς δὲ πλατὺ, αἱ πλευραὶ καὶ ἡ καμαρωτὴ στέγη τοῦ ὁποίου, συνιστάμεναι ἐξ ἑρυθροῦ τε καὶ λευκοῦ στίλβοντος μαρμάρου, ἔχουν τοσαύτην λειότητα, ὡς νὰ ἦσαν τεχνουργημένοι, ἄγει εἰς τρίτον κρημνόν, τὰ πλάγια τοῦ ὁποίου φαίνονται ὡς κατεσκευασμένα ὑπὸ πετρῶν πολυτίμων, τῶν ἀμεσῶστων λεγομένων. Ἐπεταὶ ἀκολούθως πέρασμα κατωφερὲς ὡς διακοσίων ἐβδομήκοντα πηχῶν, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου αἱ ἀπολιθώσεις λαμβάνουν τὸ φαινόμενον ῥακῶδους παραπετάσματος κατὰ μέρος ἐξηπλωμένου, καίποτε δὲ ὄφειν σπειρηδὸν τετυλιγμένων· τοῦτο ἄγει εἰς τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν κατάβασιν. Εἰς τὸν πυθμὲνα εὐρίσκει τις τὸ μεγαλοπρεπὲς σπήλαιον, 160 πήχεις μακρόν, 150 πλατὺ, 27 δὲ ὑψηλόν· εἶναι καμάρια εὐμεγέθους ἀπὸ λευκοῦ μαρμάρου, μεγάλους στα-

* Κλειώ, 194. Μετὰφ. Ἀ. Ῥαδιοῦ.